

Семейства, в които цари благодат Джеф Ванвондерен

Един човек се обърнал към дванадесетгодишната си дъщеря:

- Криси, искам да те помоля за нещо!

- Разбира се, татко – отговорила Криси. – Какво искаш да направя?

- В момента ми се налага да свърша една работа. Но по-късно ще трябва да обърна внимание на онази ограда там – казал той, като посочил високата стара ограда в задната част на градината им. – Би ли почистила разхвърляния боклук край нея? Можеш да го слагаш в тези торби и когато се върна, ще ги изхвърля.

- Добре, татко – отвърнала тя.

Таткото тръгнал, а Криси се захванала със задачата. За по-малко от час приключила с цялата работа. Баща ѝ още не се бил върнал, затова се замислила как още може да му помогне. И както гледала старата ограда, си помислила:

“Сигурно татко трябва да я боядиса. Ще взема да му помогна. Ще се изненада, когато се прибере.”

Слънцето греело силно, четката била твърда, а оградата – висока. След около час Криси стояла уморена, потна и обезсърчена. Погледнала докъде е стигнала: **“Ама че измамна работа! Предавам се. Не съм никакъв помощник.”**

В този момент баща ѝ пристигнал с колата. Но не слезъл веднага от нея. Просто стоял и гледал оградата. Следите от линии върху боята говорели за стара четка в неопитни ръце. Представил си как неговото сладко момиче работи упорито, повдигнато на пръсти.

Слезъл от колата и пред него застанала Криси - цялата изцапана с мръсотия и боя, едва ѝ се виждала кожата. Когато се приближил, видял следите от пот и сълзи, размазани по лицето ѝ.

Криси изтичала към него:

- Татко, толкова исках да ти помогна – изплакала тя.

Таткото я завел до един стол в градината. Настанил я в скута си и казал:

- Скъпа, имам една лоша, една още по-лоша и една добра новина. Лошата новина е, че имам нови четки и столче в багажника на колата. Работата ми тази сутрин беше да ги купя от магазина. Четката, която ти си използвала, е още от времето на дядо ти. Тя не става за нищо друго, освен да я запазим като спомен.

- Е, това е лошата новина – казала Криси. – Коя е по-лошата?

- По-лошата новина е, че ще събарям тази ограда.

- Какво? След целия този труд! Защо?

- Защото тя си изпълни предназначението, не може да бъде поправена, а в гаража съм приготвил материал, с който да построя съвсем нова ограда. Готова ли си за добрата новина? – попитал притеснено таткото.

- Май да – изхлипала Криси.

Таткото взел лицето на Криси в ръце, погледнал я в очите, целите облени в сълзи, и казал:

- Криси, наистина те обичам. И се гордея, че си се опитала да поправиш старата ограда. Защо не се качиш в колата – ще отидем да изядем по един сладолед.

- След като пропилях толкова време на вятъра и изпоцапах всичко!!

- Виж – възразил баща ѝ, – с тези никакви инструменти не си имала никакъв шанс да се справиш добре. Пък и това поначало не е било твоя работа. Затова нека да отидем за сладолед. След това, ако още си навита, ще направим новата ограда заедно. Тя ще бъде много по-красива. Освен това моделът ѝ е такъв, че ще пропуска слънчевата светлина и лекия ветрец в двора...

Историята за Криси и нейния татко прилича много на историята на много родители християни, които идват при мен за пасторски съвет и семейно съветване. Те искат да постъпват правилно. Опитват се с всички сили да изградят християнски брак и да отгледат вярващи деца. Но в един момент се уморяват, обезсърчават се и смятат, че са се провалили.

Ако си се чувствал някога така, имам добра новина за теб. Малцина от нас са подготвени да се **справят**, когато става въпрос за изграждане на възможно най-добрите взаимоотношения със своя брачен партньор или когато става въпрос за обучение и възпитание на нашите деца. Също като Криси, ние осъзнаваме, че работата е много, и се опитваме да използваме най-добрите средства за изграждане на взаимоотношенията, за които сме чували – но накрая в повечето случаи ни се струва, че не сме постигнали нищо. Дори не се замисляме, че може би инструментите ни не са подходящи за работата. Нищо чудно, че се чувстваме уморени и обезсърчени! За някои сигурно е малко плашеща мисълта: **Може би съм ходил на безброй семинари и съм изслушал безброй касети за това, как да подобря взаимоотношенията в семейството си, а всъщност техниките и принципите, които те са ми предлагали, не са подходящи за задачата.**

Много книги говорят за поведението и отношението, които трябва да характеризират християнското семейство: как да имаш християнски брак; как да

накараш децата да почиват стаята си; как да възстановиш сексуалния живот; как да накараш брачния партньор да реагира така, както ти искаш, и цяла поредица други книги, предлагащи формули. Има също много книги, които ни учат как да внушим християнски ценности у членовете на своето семейство. Както и други, които ни казват как да изградим тяхното самочувствие.

Твърде често обаче онова, което се опитваме да правим като съпрузи и родители християни, изобщо не е във вярната посока. Съсредоточаваме се върху “недуховното” или погрешното поведение на другия, после започваме да оказваме натиск, да контролираме това поведение и да правим всичко по силите си, за да променим своя брачен партньор или деца. Както съм разбрал от работата си с много християнски двойки и семейства, това е основната причина за изтощението, депресията и безнадеждното желание някак да се измъкнем от всичко това. Когато хората прекарват живота си в опити да променят своя брачен партньор и деца, естественият резултат е умора и обезсърчение, както и желание да се откажат.

Трябва да разберем простата разлика между Божията работа и нашата работа. Бог знае, че си направил всичко по силите си, използвал си инструментите, които си имал. Но може би също като бащата на Криси, Бог ти казва: “Виждам, че си положил голямо старание да Ми помогнеш и да Ме зарадваш. Но – не знам как да ти го кажа – изхабил си силите си, като си се занимавал с нещо, което изобщо не съм възнамерявал да ти възлагам. Опитвал си се да преобядисаш нещо, което в крайна сметка ще бъде срутено, и колкото и бяла боя да му слагаш, няма да покриеш дефектите. Нека ти покажа сега как да построиш нещо съвсем ново.”

Говоря за това, как да се научим непрекъснато да черпим сила от Божията благодат и така да дадем възможност на своя брачен партньор и деца да се учат и да израстват. А за да стане това, трябва да направим плашещата стъпка да се откажем от страха си от хората и от склонността си да се съобразяваме външно с онова, което другите християни очакват или изглежда, че очакват от нас.

Работа на Бога е да поправя и да променя. Нашата работа е да бъдем зависими от Него. Това е действието на благодатта. И е много по-леко, отколкото предполагаеш.

Когато промениш разбирането си за това, каква е всъщност твоята работа, ще откриеш, че си много по-способен съпруг, съпруга или родител, отколкото си смятал досега. Няма все да оправяш онези стари взаимоотношения, макар че сякаш цял живот работиш върху тях. Бог и ти можете да изградите наново такива взаимоотношения с любимите хора, които ще пропускат свежия ветреца и светлината.

Не е възможно да има наистина здрави християнски семейства, ако поведението и отношенията не се градят в обстановката на взаимоотношения, изпълнени с благодат, живяни в атмосфера на благодат. Целта в такъв случай е да поставим филтъра на Божията благодат над процеса на изграждането на брака и възпитанието на децата, а винтчетата и болтчетата могат да изглеждат различно във всяко семейство.

Способните, изобретателните, доволните хора, хората на вярата и задълбочеността, идват от семейства, в които цари благодат. Не искаме ли всички точно това?